

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1665/2020
14.01.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца ЈП „Дирекција за развој и изградњу града Врања“ из Врања против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Биљана Димитров, адвокат из ..., ради исплате дуга, вредност предмета спора 1.100,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2689/16 од 21.08.2017. године, у седници већа одржаној дана 14.01.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2689/16 од 21.08.2017. године.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Врању П 1584/16 од 15.08.2016. године, у ставу првом изреке, одбијен је захтев тужиоца да се обавезе тужени да му плати износ од 1.100,00 динара са законском затезном каматом од 29.04.2015. године до исплате. У ставу другом изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 13.500,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 2689/16 од 21.08.2017. године, првостепена пресуда је преиначена, тако што је тужбени захтев усвојен у целости, а тужени обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 15.300,00 динара.

Против правноснажне одлуке донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност ревизије туженог у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 87/18), Врховни касациони суд је утврдио да није дозвољена.

Према стању у спису, предмет тужбеног захтева је исплата накнаде за паркирање возила на територији града Врања, по доплатној карти од 21.04.2015. године, у износу од 1.100,00 динара. Тужба је поднета дана 21.04.2016. године.

Одредбом члана 468. став 1. Закона о парничном поступку је прописано да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност од 3.000

евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то предметни спор има карактер парнице о спору мале вредности.

У парницама о споровима мале вредности ревизија није дозвољена, сходно члану 479. став 6. Закона о парничном поступку.

Није од утицаја на дозвољеност ревизије туженог то што је другостепени суд преиначио првостепену одлуку, будући да у споровима мале вредности нема места примени члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку.

Тужени се у ревизији није позивао на члан 404. Закона о парничном поступку, нити је у садржини предлагао да се о његовој ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној (посебна ревизија).

Из наведених разлога, применом члана 413. Закона о парничном поступку, ревизија туженог је одбачена као у изреци овог решења.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић